

Pilgrimsvandring - en gralsrejse

Ann Bjerre

Jeg hørte første gang om pilgrimsvandring i 2003. En af mine bekendte Marianne havde været på pilgrimsvandring - og gået på Camino'en. Jeg lyttede til hendes beretning med en vis skepsis og korslagte arme. Hvad var en Camino? Går man pilgrimsvandring i dag? Var det ikke kun i gamle dage, og skulle man ikke være dybt religiøs? Var Marianne meget religiøs?

Caminoen - eller El Camino (= vejen på spansk) er den gamle pilgrimsrute, der starter i Frankrig og går igennem Nordspanien til byen Santiago de Compostela i Galicien. Legenden siger, at i byen Santiago de Compostela ligger apostlen Jacob begravet under den store katedral.

Santiago de Compostela betyder på spansk: Jacob, som ligger under stjernenmarken. En spansk bonde siges at have haft et syn. En mørk nat så han en stor klar stjerne på himlen, omgivet af tusinder af tindrende stjerner. Den spanske konge tog dette som et tegn. Man mener, at man fandt apostlen Jacobs grav. Igennem tusinder af år

har pilgrimme vandret til Santiago de Compostela på lige fod som til Rom og Jerusalem.

Efterhånden som Marianne fortalte, blev jeg mere og mere nysgerrig. Jo, mere hun fortalte, jo mere blev jeg grebet af tanken om at gå en pilgrimsvandring. Også fordi Marianne helt havde skiftet udstråling. Bogstavelig talt: Fra at være den grimme ælling, var hun blevet en smuk svane.

Hun havde plantet et frø. Efterfølgende fik jeg hurtigt fat i bogen Camino af Shirley Maclaine - den eneste bog på dansk om pilgrimsruten på det tidspunkt. Jeg læste bogen med stor iver, og jeg var sikker i min sag. Jeg måtte af sted på min første pilgrimsvandring. Der var noget, der kaldte på mig - som stille sagde: 'kom, kom'.

Det skal lige siges, at jeg aldrig har været til vandretur, endsige gå med vandresko og med rygsæk. Uf, det har altid været alt for primitivt for mig. Så jeg var temmelig chokeret over min beslutning. Begejstret fortalte

jeg min mand om pilgrimsvandring. 'Skal vi ikke gå på Caminoen?' Han udviste imidlertid ikke den samme entusiasme som mig. Han havde jo heller ikke set Marianne eller læst bogen. Med hænderne i siden gav han tydeligt udtryk for, at det ville han overhovedet ikke gå ind i. Men jeg vidste i mit inderste, at jeg måtte af sted.

Barrierer var der nok af. Hvordan skulle jeg komme af sted?. Kunne jeg tillade mig at tage på en pilgrimsvandring? Hvad ville familien sige til det? Min mand og børn? Hvem skulle passe dem? Kunne jeg få fri fra arbejde, og hvordan skulle jeg få råd til det? Og, skulle jeg gå alene?

Frøet fik dog mere og mere næring, som tiden gik. Det var ikke til at komme uden om. Jeg måtte af sted. Jeg spurgte et par veninder, og ih ja de ville da gerne med. Vi havde gode stunder med at flirte med tanken om at tage af sted. I mit stille sind havde jeg planlagt at tage af sted i foråret 2004.

Den første pilgrimsrejse

Det bliver snart foråret 2004. Der sker det, at først faldt den ene veninde fra, så den anden. Her stod jeg. Skulle jeg blive hjemme eller tage af sted alene? Jeg frygtede tanken om at drage af sted alene. Hvad gjorde jeg? Jeg lå mange nætter søvnløs, utryg ved tanken om at tage af sted på egen hånd.

Frøet var imidlertid ved at blive rigtig stort. Pludselig kom jeg i tanke om tidligere episoder i mit liv., hvor jeg var blevet hjemme, fordi andre havde ændret mening. Skulle jeg lade andre bestemme over mit liv? Nu! Igen!

Nej! Men hvordan jeg fik mobiliseret modet, ved jeg ikke. Jeg måtte af sted. I ellefte time siger min mand så: 'jeg vil da gerne gå tur med dig i Spanien'. Altså han skulle ikke vandre, men gå tur med mig i Spanien. Nå pyt, jeg var lykkelig, det føltes så rigtigt.

I påsken 2004 vandrer vi fra St.-Jean-Pied-de-Port på den franske side af Pyrenæerne og 280 km frem til Burgos i Spanien. Vandringen kommer til at ændre mit liv. Jeg vidste det, allerede før vi tog af sted. Og det blev bekræftet på vandringen. At gå pilgrimsvandring er som at se sit liv på en storskærm. Det er ikke tilfældigt, det der sker på denne vandring. Hverken de mennesker, du møder, eller de situationer du kommer ud for.

Jeg har altid haft stor behov for planlægning og kontrol. Det gjorde jeg da også i starten af vandringen, men stille og roligt fik mit sind fred. Jeg sank dybere og dybere ind i min krop og sjæl. Jeg blev den vej jeg gik. Ikke målet. Endelig fik jeg fred i mit indre. Det føltes, som om jeg langt om længe var kommet hjem - og ind i mig selv. Det var og er vidunderligt. Det var den fred, jeg altid havde søgt.

Højdepunkter var der mange af!

Udover at finde roen fik jeg flere gaver undervejs. Den vigtigste var Johannes evangeliet. Jeg fik det på et skønt vandrehjem. Umiddelbart vidste jeg ikke, hvad jeg skulle bruge det til - udover at læse det. Og forstå det. Men jeg

vidste, at jeg også skulle anvende det på anden vis. Senere.....

Min mand var taget af sted uden forventninger. Også han fik mange gaver på sin vej. Den fjerde morgen vågnede han temmelig overrasket op. Endsige lettere rystet. Han havde haft en drøm. En drøm, der tydeligt fortalte ham om en side af sig selv. En side, som han havde fortrængt. Dette gentog sig hver eneste nat. Den niende dag var han MEGET chokeret: 'Hvad er det lige for en vandring, vi er på?'. Samtidig var han dybt taknemmelig over den store oplevelse og dybe indsigt. Han var ikke længere ude at gå tur med mig. Vi var begge blevet dedikerede pilgrimme på rejse med sjælen.

Da jeg kom hjem, havde jeg ikke fået nok. Jeg måtte af sted igen. Jeg følte, at jeg endelig var ved at finde ind til kernen i mig selv. Det var som en gralsrejse. En vandring ind i mit sjælens land: En udviklingsrejse.

Hvorledes skulle det kunne lade sig gøre. Jeg kunne ikke bare tage af sted igen. Det kan jeg da ikke tillade mig? Alligevel arbejdede min hjerne på højtryk. Hvordan fik jeg fri fra arbejde igen? Hvordan skulle jeg skaffe pengene?

Jeg havde svaret. Min datter, som lige var gået ind i en meget voldsom pubertet. Hun måtte da om nogen trænge til at gå en pilgrimsvandring! Hvorledes jeg fik hende overtalt, ved

jeg ikke, men af sted kom vi. Og da jeg på det tidspunkt ikke talte et ord spansk, men en hel del fransk, var det oplagt at vandre i Frankrig.

El Camino Francés starter 4 forskellige steder i Frankrig. Vi valgte at gå fra byen Moissac til St.-Jean-Pied-de-Port. Sammen havde vi en helt vidunderlig vandring. Ruten gik igennem den mest fantastiske natur. Vi fik rigtig talt tingene igennem. Ikke kun som moder og datter, men mere som ligesindede. Min datter følte som jeg, at vandring er en indre rejse. Og der sker det, der skal ske.

På denne vandring kom min gamle eventyrlyst tilbage. Tidligere har jeg rejst meget, også alene. Jeg følte mig som en fisk i vandet, og aldrig har jeg talt bedre fransk. Og jeg mødte Maria Magdalene i kirken i Moissac. Igen en gave.....

Pilgrimsvandring var gået i blodet.

Den ene vandring mod Santiago de Compostela tog den anden. El Camino Francés har jeg gået adskillige gange samt en bid af El Camino Norte - langs Atlanterhavet.

På hver eneste vandring har der været et nyt tema. En ny læring. Noget jeg skulle have med. På min vandring langs Atlanterhavet blev min kreative åre i den grad næret. Efterfølgende begyndte jeg at skrive og holde foredrag om pilgrimsvandring.

Som en ekstra glæde er min mand også blevet bidt af at vandre. Også min datter havde nydt vor fælles vandring.

Altid har jeg gået en uge eller 2 uger ad gangen. Det er sådan mit liv er indrettet. Når jeg holder foredrag, er der mange der giver udtryk for, at Caminoen skal man gå alene, og, man skal gå hele vandringen! Hvem siger det? Og hvorfor vente til en gang om 30 år, når vi endelig har tid til at tage 5-6 uger ud af kalenderen? Hvorfor ikke tage af sted nu, også selv om vi kun har en uge? Vi er nogle gange alt for gode til at udskyde det, vi allerhelst vil! Af hvilken årsag?

Og hvem siger, at vi skal gå alene. Der er MEGET stor læring i at gå med andre. Dog går vi altid i vort eget tempo. Her tæller ikke hensynsbetændelse, og ej heller at vi tilpasser vort tempo i forhold til hinanden. Ikke noget med at gå 'gåsegang'.

Det ER en personlig indre rejse. Vi finder vor rytme. - Det er også en læring. Og EN af de store: at finde vor egen rytme uanset de andre. Så mødes vi bare længere fremme! Mange af vandringerne har været med min mand, andre alene. - Ja, nu tør jeg godt vandre alene! De gange, hvor min mand og jeg har gået sammen, har jeg ved hård erfaring lært at finde og gå i MIT tempo. Denne læring fik jeg kun, fordi han var med!

På opfordring begyndte jeg at arrangere pilgrimsvandring til Spanien. Det blev en succes! Det var tid til at ændre mit professionelle liv. Min baggrund er oversætter i fransk og korrespondent i Italiensk. Har arbejdet som sådan i mange år, men lysten til at arbejde for og med mennesker var større. Således har jeg i ca. 10 år arbejdet med personlig udvikling, karriererådgivning, team building og coaching. Men der manglede noget i mit arbejde. Det føltes på en måde mere og mere meningsløst. Jeg var grebet af pilgrimstanken.

Væk skar jeg det meningsløse i mit arbejdsliv. Det var ikke lige nemt. Det

handlede også om tryghed og økonomi i hverdagen. Men stille og roligt skar jeg det fra, som ikke gav mening. På samme vis som vi beskærer et træ, for at det på ny kan blomstre, blot endnu smukkere. Tilbage var pilgrimsvandring.

Min gralsrejse var så sandelig begyndt. Inspireret af vandringerne, Johannes Evangeliet og den smukke statue af Maria Magdalene, som jeg så i Moissac i Sydfrankrig, begav jeg mig på rejse i hendes fodspor.

Min rejse bragte mig igen til Sydfrankrig. Fra sted til sted, hvor Maria Magdalene havde været. Opsøgte de steder hvor hun kom i land, hvor hun missionerede samt den grotte hun trak sig tilbage til. Jeg studerede hendes liv og hendes mission. Jeg fulgte hendes fodspor til Katharernes land i Pyrenæerne. Her vendte Johannes Evangeliet tilbage igen. En af Katharernes vigtigste dokumenter er netop Johannes Evangeliet.

Jeg gik på gralsvandring i Pyrenæerne - en rejse der forvandler og transformerer - på Katharernes sti. Katharer eller kætter kommer af græsk og betyder ren. Katharerne stræbte efter at være gode mennesker og være rene. De var kristne og troede på dualiteten. De troede på, at der er lys og mørke. Det gode og det onde. Selv stræbte de efter lyset og det gode i mennesket. Jeg var og er dybt fascineret. Vandring, er som balsam for sjælen og mit hjertebarn. En sti er lagt foran mig, som jeg bare MÅ følge.

Vandring er blevet mit hjertebarn. Både i udlandet og i Danmark. En sti er langt foran mig, som jeg bare MÅ følge. Sidst har vandringen bragt mig til Italien i den Hellige Frans af Assisi fodspor. Pilgrimsvandring er en indre personlige vandring. Hvis vi er åbne, kan alt ske! Og vi bliver ført på vej.

Når vi går pilgrimsvandring i Spanien, finder jeg, at det enkeltstående smukkeste er den fornemmelse, at vi aldrig er alene. Vi oplever fællesskabet med alle de andre medpilgrimme - af alle nationaliteter.

Selv om vi af og til kan føle os alene på livets vej. Så er vi det ikke. Vi er en del af det hele og et større fællesskab. Dette opleves meget kraftigt på denne vandring.

I Frankrig i Maria Magdalene og Katharines fodspor går vi med mysteriet og i rejsen mod vort indre gral. Måske en tilstand?

I Italien går vi i den Hellige Frans af Assisi fodspor. Vi går med 'fred og alt godt', som var hans motto. Vi træner i at finde og bevare freden og den indre.

Pilgrimsvandring handler om tilskyn-delse. Hvis du har denne fornemmelse, at du godt kunne tænke dig at gå en pilgrimsvandring, så lov mig, at du drager af sted. Der venter gode oplevelser og erkendelser. På din vej.

Bon Camino = alt godt på din vej!
(spansk)

Ann Bjerre er uddannet som cand. interpret - translator i fransk og korrespondent i Italiensk. Studeret teologi og spansk. Har i en årrække arbejdet som oversætter og tolk, og tog voksenpædagogisk eksamen samt autorisation i motivationsanalyse Myers Briggs Typeindikator. Har arbejdet som foredragsholder, kursusleder, karriererådgiver og coach i mange år. Ann Bjerre er i dag arrangør af pilgrimsvandring og gå-meditationer.

*Ann Bjerre kan kontaktes på tlf. 29 40 55 72 og ab@annbjerre.dk
www.annbjerre.dk*